

koje se bokažnsko prikazivalo. Sama straogrčka praksa teorije podrazumevala je tri momenta: 1) odlazak iz poznatog, odnosno sveta polisa, 2) posmatranje/svedočenje u inostranstvu i 3) povratak u polis sa ciljem prenošenja iskusutva.

Sama theoria u svojoj trostrkoj strkturi imala je tri moguća oblika unutar klasičnog polisa: prvi je bio poseta proroštvu, drugi hodočašće na religiozne festivale i treći putovanje u strane zemlje zarad sticanja znanja (ovaj oblik bismo mogli nazvati uslovno rečeno privatna theoria - primer bi ovakve teoria bilo navodno Platonovo putovanje u Egipat).

Ključni momenat kojim otpočinje theria je odlazak iz poznatog sveta - iz polisa, u susretu sa stranim, sa onim što ne može biti pred-viđeno iskustvom života koje se ima unutar sveta vlastitog polisa. Rečju, nema theoros-a koji se ne izlaže onome stranom. Theoros je putovao na sveta mesta kako bi sam video, a ne kako bi čuo iz druge ruke: očiglednost je određujući aspekt theoria, odnosno neposrednost ili u Gadamrovom registru učestvovanje - dakle ne može se nešto znati da se ne podredimo onome čemu prisustvujemo. Sam Platon govori o primatu viđenja u *Zakonima* kada govori o strancima koji dolaze sa ciljem da prisustvuju religioznim festivalima. Posetilac je theoros u pravom mislu reči jer svojim očima i ušima prisustvuje onome stranom. U skladu sa Gadamrovim stalnim pozivanjem na ritualnu radnju polazeći od koje treba razumeti i umetničko delo, stoji dakle izvorni smisao theoria koja je specifični način posmatranja koje odlikuje ritualno-centična vizuelnost. Theoros prisustvuje događajima i premdetima viđenja koji su postavljeni ritualnom praksom. Dakle, preuslov viđenja u smislu theoria jeste ulazak u liminnalni prostor božanskog, tačnije u prostor unutar kojeg božansko ulazi u posmatračev svet. No, vratimo se samoj Gadamerovoj analizi u *Istini i metodi*.